

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 9177

Doknr.
258976

Dato
09-06-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 2. juni 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 6 (L 193) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 6:

”Vil ministeren redegøre for kommunernes praksis inden Vestre Landsrets dom i maj 2015?”

Svar:

Landsretsdommen fra maj 2015 fastslår, at der ikke er – og aldrig har været – hjemmel til at yde overvågning som en del af den samlede hjælp i en ordning med kontant tilskud til ansættelse af hjælpere efter servicelovens § 95, stk. 3. Dermed kan kommunerne ikke – hverken før eller efter dommen – dække udgifter hertil efter denne bestemmelse.

Af den rapport om kommunale udgifter til overvågning efter servicelovens § 95, stk. 3, som Deloitte har udarbejdet for ministeriet i 2017, fremgår følgende om kommunernes brug af overvågning forud for landsretsdommen:

”På baggrund af kommunernes besvarelser estimeres det, at forud for Vestre Landsrets dom modtog cirka 105 borgere hjælp til overvågning efter servicelovens § 95, stk. 3. Dette svarer til 1,1 borger per kommune. Der er dog en betydelig spredning mellem kommunerne.

58 procent af de kommuner, der har besvaret spørgeskemaet, har således angivet, at de forud for Vestre Landsrets dom ikke havde borgere, der modtog kontant tilskud til overvågning efter servicelovens § 95, stk. 3. Størstedelen af de resterende kommuner angiver at have haft 1-3 borgere, mens seks procent af kommunerne har angivet, at de på daværende tidspunkt havde fire eller flere borgere, der modtog hjælp til overvågning.”

Med venlig hilsen
Astrid Krag